

Papp Katalin

KÉS A PÁRNA
ALATT

FORUM

Nem marad a kés a párna alatt. Betölti funkcióját: vág, szúr, sebet ejt, boncol – kegyetlenül és kéjesen. Csontig hatol, a végletekig kiélezve az érzékeket. Szenvedélyes, kitárulkozó verseket gyűjtött első kötetébe Papp Katalin, melyek tobzódó színvilágukkal, érzékiségükkel, máskor naturalisztikus képességükkel taglózzák le az olvasót, hogy akkor se fedje, milyen élni (álmodni, szeretni, baszni, szenvedni), amikor a kés a párna rejtékében lapul.

(Pressburger Csaba)

ALGOR MORTIS

Két perce nem mozdulnak a felhők
Ennyi ideje nézek ki az ablakon
Ez a legszebb része az évnek
Kövérék a felhők
Halványkék színűek
Gyümölcsfavirágok
Ha most vihar kerekedne
Képném, hogy beléd csapjon
Elnyelne a föld a titkaiddal
Belőlem is titkot csinálsz
Nem egyet, miután
Kétszer is felcsináltál

Nem tudok hozzád érni
Akkor sem, ha csúnya vagy
És amikor szép
Nem vagy egyforma
Este szúrósabbak a szemeid
Fekete ösvényüket
Mint kismadár az éjjel
Sűrű ágak közti röpködést
Kerülöm

Fekete szemed alatt a szádból
Borzalmasabb hallani
Nem engedsz haza
Nem hűl az idő
Nem hűl az arcod
Én vagyok az, aki kihűl
A téged elhagyni készülő

RIGOR MORTIS

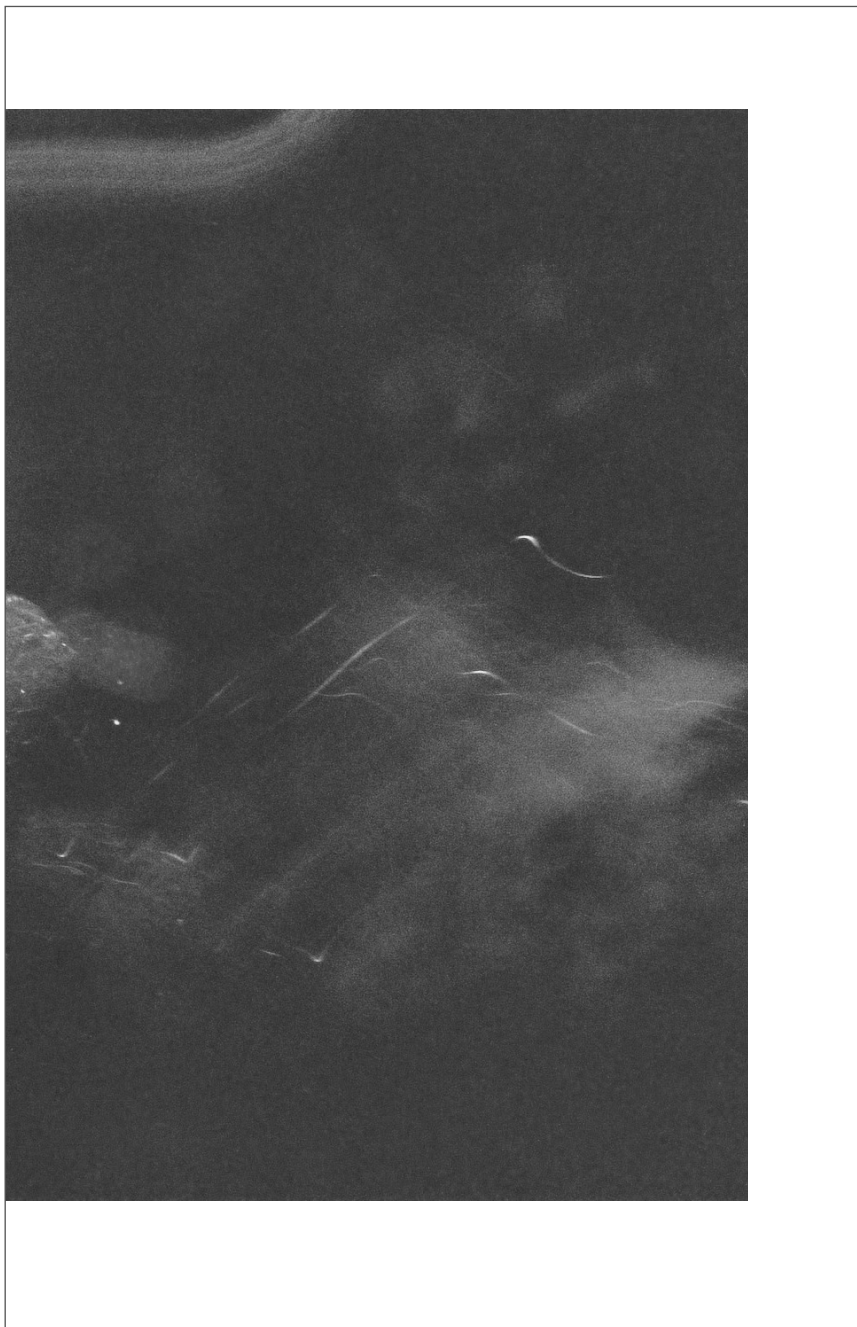
Drummó Gergőnek, a terveimről burkoltan

Jobb, ha nem mondok semmit,
vagy elkezdek valami
teljesen másról beszélni,
megpróbálom megválaszolni,
miért jöttem,
erőtlen vagyok, és gyáva
a számba venni,
hogymondjam,
nézd, most már igazi nő vagyok,
meg majd úgy is nézek rád,
és remélem, nem ismeresz fel azonnal,
bújócskát játszunk,
te merev leszel mint.

Rejtőzködés helyett
inkább levetkőzőm,
addig nyúzom magam,
amíg semmi sem marad.

Elmondanám,
hogymúlt éjjel egy vadással álmodtam,
puska nélkül ment az erdőbe,
mert nem tudott elaludni,
hatalmas viharokról,
bíborszín villámló
messzi fellegekről álmodott.

Elmondanám, hogy nem látsz
semmit a bőrömön lévő jelekből,
a lenyúzott véraláfutásaimból
építek, lökök
sziklákat szakadékba,
erőtlen a hangom,
szilánkjaik felvágják a torkomat,
véres szörnyszülöttek
szülik meg maguk,
hogy ellenem forduljanak.

PALLOR MORTIS

Maminak

Forró vízzel tusolok,
szíнем lesz.
Hasonlít a tiédhez, de
gyorsan elmúlik,
mint a kezed szorításának
nyoma az alkaromon,
a pofon helye,
amikor addig rángattam
az abroszt, amíg a fejemre
ömlött a török kávé.
Jéghideg vízzel
tusoltál le engem,
ordító anyám.

Levágтам a hajam, olyan,
mint a tiéd volt ilyenkor,
meg is mostam,
hogy sötét legyen, de kiszáradt
és kivilágosodott.
Úgy vágom, ahogy tőled láttam,
szabóollóval, így
a legkönnyebb elrontani.
Sokáig úgy képzeltem,
amíg élsz,
ezt te fogod csinálni.

Egyre vékonyabb vagyok,
annál sápadtabb, a tömeggel
együtt veszíték az erkölcsimből.
Minél könnyebb a tett, annál
biztosabb vagyok benne,
te soha nem tettél volna így,
elveszítelek magamból.

Egyedül a szemünk
marad a miénk,
de már nem félek, mert tudom,
így is szeretsz.

LIVOR MORTIS

Virágomhoz

nem tudom kifűjni
elengedni a légzésed
a járásod ritmusát csoszogsz
a lúdtalpad miatt a kancsal
mellbimbóidat a rossz tartásodtól
görbe hátad
egy kérdés vagy
egy heg a combodon
amit akkor csináltál amikor
nem tudtad elviselni
a fájó gondolatokat
kellett a testi fájdalom is
abban az időben
én is bántottam magam
véresre karmoltam a felkarom
a mellkasom egy hónapig növesztettem
a körmeim nem volt kisollóm
sírástól akadozó lélegzettel
először akartam valakinek
igazán ártani
most te vagy én
megszűnünk legalább
egy időre ne emlékezzek
az elmúlt egy évre ami egy hónap múlva
olyan kerek lesz mint
a teljes napfogyatkozás fekete
mint a halottak bőrén a foltok
dögszagunk van a megbocsátástól
nem szellőztek ki az emlékeink

kilöknélek magamból
ha tudnám hol nyílok
de a sebeken nem férsz ki

HAMVAZÓSZERDA II.

Termőföld fekete
Szántás fekete
Kutyák futnak
Végig rajta mintázzák

Húsz évet vártalak
Megint hányszor negyven
Napot kell még ahány
Fodra van a felhőnek
Az égen ahány barázda
Egy hold földön
Bujdosol, mint fojtott pincetűz

JÁZMIN II.

G. J. W. S.-nek

Mindenhol kerestem azt az illatot
Lekerülnek a ruhák, előtted csak én maradok
Hogy azt mondhasd: Azon a reggelen jázminillatod volt
De büdös voltam, piszkos mint egy purdé

Maszk vagyok a maszk alatt
Te: Azt gondoltam, a maszkod alatt csúnya vagy
Torz az arcod

Kerestem az illatot, a vágyra is vágyakozni fogok
Történhetett volna úgy is, mondtad
Nem engedted, hogy megcsókoljalak
Kegyetlen akartam lenni, mint a vadász
Állatiasan akartam, mint a majmok
Nem akartam kívánatos lenni
Csak engedékeny

Kerestem az illatot, a jázminbokor szárát
Színét a szemedben
Szemed minden idegenben
Minden utcán, ahol végighaladok
A gyalogjárdán

Mondhatod: Azt gondoltam, ez a nő még nálam is
magányosabb
Magamtól kéne megvédened
De most, amikor táncolok
Szégyen nélkül elveszítem magam
Így fogsz rám emlékezni
Úgy szeret, mint aki bosszút akar

A MÁSIK PADLÁS

a másik padláson
csak az én dolgaim vannak
ezekről nem tudtam
de számot kell adnom

a farkas az erdőben
hatalmas és szürke
engem akar
aki a földön jár nem érdeklí

nem félek tőled
a fogaid nem fehérebbek
a haragnál

nem húz le a tiszta lelkiismeret
terhe alatt szállok
a szél aminek neve van

nem madár
kezeim vannak
ölni készek
körmeimet levágom